

на той и се закашля. — Обади се, продумай... Охъ... охъ... Олеле мале... Като дрѣнка шиша, азъ рекохъ... Охъ... олеле мале... Нѣмаше да бѣгаме толкозъ, продумай...

Татаръ-Христо мълчеше. Гърдитѣ му падаха и се подигаха, на слабата свѣтлина на месеца лицето му лъщѣше, залѣно съ потъ. И тъй като Консула все му гълчеше, той избухна.

— Махни се, куче! Скжса ми се душата да бѣгамъ, а ти...

Той нѣмаше сила да каже нѣщо повече. Гърдитѣ му пакъ се заподигаха и падаха.

Консула се изправи и взе да бърка изъ джобовѣтъ си, изъ пояса си, навредъ — търсѣше нѣщо.

— Нѣма клечкитѣ, — рече той. — Амисега? Я вижъ да не си ги взелъ ти. Вижъ да не си ги турилъ въ пояса си.

Татаръ-Христо стана и тръгна да си ходи.

— Де отивашъ? — завика Консула. — Вижъ да не си ги турилъ въ пояса си. Де отивашъ... тукъ стой. Клечкитѣ ми дай, чувашъ ли?

Татаръ-Христо се обърна.

— Да се махашъ! Ще те мушна съ шиша и ще ти изкарамъ душата!

Консула бѣше доста далечъ и каза:

— Шишътъ е мой. Какво!

— На ти шиша! — извика Татаръ-Христо